

Peter Babčan - Hrošie súsošie

Kam okom hodíš, samá socha:

básnika, mechanika,

politika, trpaslíka.

Japonský turista sa kochá,

híka a zbesilo spúšťou cvaká.

Od vzrušenia vypadáva zo saka.

Niekomu však osobne,

a vôbec nie len tak trocha,

v tom sochárskom panoptiku ešte chýba

nadrozmerná socha hrocha.

Alebo rovno hrošie súsošie.

Že hroch nemal žiadne zásluhy?

Že nežil vo veršoch,

nezostrojil padák,

nesľuboval hory-doly?

Ani deti zo záhrad

nevyprevádzal do školy?

A čo tie tony hnoja,

čo roky v mestskej ZOO kopil?

Tie za sochu nestoja?

Len vďaka jeho apetítu

máme v parkoch pôdu znamenitú.

Na nej trávu, kvety, stromy,

čo ožívujú panelové domy.

Živá panoráma,

nie je mŕtva slama.

A už počuť z diaľky štipľavé pokriky
od garantov estetiky.

Autor myšlienky hroších sôch

potreboval by raz toľko nôh,

aby zutekal.

No neuteká.

Samovrah či opilec?

On v tej chvíli zamyslí sa

a vylepší svoj pohľad na vec:

Tým hroším majstrom kompostu

k súsošiu by som pridal aj bustu!